

KANTELPUNT

Van Gabriel Tallent verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Mijn allerliefste schat

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

GABRIEL TALLENT

KANTELPUNT

Vertaald door
Jan de Nijs

Ambo|Anthos
Amsterdam

De vertaler ontving voor deze vertaling een
projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

ISBN 978 90 263 7101 1

ISBN 978 90 263 7102 8 (e-book)

© 2026 Gabriel Tallent. By arrangement with the proprietor. All rights reserved.

© 2026 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam en Jan de Nijs

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Crux*

Oorspronkelijke uitgever Riverhead

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © *Evening Light* by Lisa Gilley – www.LisaGilley.com

Foto auteur © Michael Friberg

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Hattie

I

DE PRINCESS

1

Hij hoorde haar voetstappen knarsen in het zand en toen sprong ze de droge bedding in en liep met zwierige passen op hem af. Ze droeg afgetrapte All Stars, een afgeknipte spijkerbroek en een slobberig, mouwloos wit T-shirt, en had een paar klimschoenen en een overmaats hardgekaft notitieboek in haar hand. Het stoerste meisje dat je ooit hebt gezien.

‘Hé, lamzak!’ zei ze.

‘Hé, Tams,’ zei hij, terwijl hij overeind kwam. Samen volgden ze de bedding, twee zeventienjarigen op de avond van de eerste dag van hun laatste middelbareschooljaar. Na een paar kilometer kwamen ze door een opening in de lage heuvels op een soort parkeerplaats vol oude banden, kogelhulzen, gebruikte condooms en wapperende plastic zakken tussen het griebelgras. Even verderop de overblijfselen van een vreemd paars huis. Vrijdags en in het weekend meden Dan en Tamma deze plek. Het kon er nogal ruig aan toegaan. Je voelde je er niet altijd even veilig. Ooit had een gozer Tamma uit het niets om ‘een kleine pijpbeurt’ gevraagd, waarop zij had gereageerd met: ‘Heb je zo’n kleintje dan?’ Maar op doorde-weekse avonden hadden ze de parkeerplaats voor zichzelf.

De rotsblokken lagen los of in groepjes verspreid en vormden gangetjes waardoorheen ze, lege blikjes en plastic bekertjes opzij schoppend, naar het laatste en grootse rotsblok liepen. Dat was

zo'n tien meter hoog, had de kleur van chai, glinsterde door het hoge mica- en kwartsgehalte en alle grepen en richels waren wit uitgeslagen door het krijt. De route heette Fingerbang Princess, was geopend door Jane Sasaki toen ze nog niet eens geboren waren en werd gewaardeerd als een V4. Het zand rond hun voeten dwarrelde op in de wind.

'Jezus, gast, *fuck me*,' zei Tamma.

'Wanneer je maar wilt,' zei Dan.

'Ik moet zowat over mijn nek. Jij niet?'

Yuccapalmen stonden afgetekend tegen de whiskeygouden horizon. De wolken waren zuurstokroze vegen. De woestijn, normaal zo dor en grauw, strekte zich uit naar blauwe, lichtgroene en blauwgrijze heuvels, dooraderd met quadsporen, de bodem net stukgegooid aardewerk. Hoewel het nog niet helemaal donker was, waren er al een paar satellieten in de paarsblauwe lucht te zien. Met benige heksenvingers zocht ze de zakken van haar afgeknipte spijkerbroek af en haalde een kwartje tevoorschijn. Ze toonde hem beide kanten.

'Munt,' zei hij.

Tamma gooide het muntje de lucht in, ving het op haar onderarm en dekte het af met haar hand. Ze haalde haar hand weg; munt. Lachte haar scheve tanden bloot – grote oren staken door het klitterige haar naar buiten.

'Bejje bèng?' vroeg ze.

'k Bennie bèng.'

'Als je niet valt is het ook niet gevaarlijk.'

'Dat prent ik mezelf voortdurend in.'

Daniel Redburn bereidde zich voor in het zand en begon hoofdschuddend de veters van een oud paar La Sportiva Mythos los te werken. Die schoenen had hij tijden geleden, tijdens een zeldzaam familietripje naar het Joshua Tree National Park, gevonden in de afvalcontainer op de parkeerplaats bij Intersection Rock. Op sommige plaatsen was het rubber tot op het leer afgesleten. Aan de binnenkant zaten bruine vlekken van het bloed van de oorspronkelijke

eigenaar. Oogje voor oogje trok Dan de veters weer strak. Hij had iets lijdzaams over zich. Bedachtzaam, lang, breedgeschouderd en mager, met warrig, aan de zijkanten opgeschoren blond haar. Zijn vader knipte hem elke zondagavond en dit was het enige kapsel dat hij kende, geleerd van de gebruiksaanwijzing die bij de tondeuse zat.

De Princess torende boven hem uit. Dit was een boulderprobleem: een korte, moeilijke klim, normaal gesproken beschermd door een crashpad. Maar Dan en Tamma hadden geen crashpad en spotten elkaar zo goed mogelijk. De route begon met een overhang waarlangs je naar een dak op vierenhalve meter klom, en daarna volgde nog zes meter over een net niet loodrechte plaat naar de top. Hij schoof naar voren op zijn billen. Plantte zijn voeten op de startgrepen. Hij wreef zijn handen in met pof, klopte ze af tegen zijn dijen, trok zich op aan de rots en – eerste beweging – gleed terug in het zand, waar hij lachend bleef zitten. Hij draaide zich om en keek haar aan.

‘Ik moet bekennen dat ik een beetje stijf ben,’ zei hij.

‘Dat zei je vader vannacht ook.’

‘Trut.’

Ze richtte haar zaklamp omlaag en scheen de grot in. Hij klom weer tegen de rots op, paste zijn ademhaling aan zijn bewegingen aan. Er waren richeltjes die zo moeilijk bereikbaar waren dat zijn zicht vertroebelde als hij ze eenmaal te pakken had. Dan paste hij zijn houding aan met een hinkende beweging die bij zijn voeten begon – voorzichtig omhoogschuifelend om de spanning op zijn armen te verminderen en zijn handen te herpositioneren op gegroefde geoxideerde randjes van hooguit twee centimeter diep, waar hij zijn vingers zo ver mogelijk in de diepste geultjes stak. Hij gooide er de ene na de andere wanhopige beweging uit, met toenemende verbazing over het feit dat hij überhaupt nog in de wand hing. Zijn voeten verloren hun grip en hij drukte zijn kin tegen de rots en deed zijn uiterste best, de spieren in zijn onderarmen liepen

vol. Hij kreunde van inspanning, ervan overtuigd dat hij zou vallen, maar op de een of andere manier speelde hij het klaar en wist hij zijn rechtersvoet weer op het randje te krijgen, zette hem voorzichtig neer, draaide de hiel naar buiten en weer naar binnen, op zoek naar de juiste positie.

Hij klom door tot zijn hoogste punt onder het dak, een brokkelige, compleet geoxideerde rand die ze de Last Homely House noemden omdat het de beste greep van de hele overhang was; een soort rustpunt voor de eerste crux. Hij haalde een paar keer diep adem, bracht zijn linkervoet omhoog en liet zijn bovenlichaam zo ver mogelijk zakken. Toen deed hij een uitval naar het dak, waarbij hij helemaal loskwam van de wand, zijn handen gespreid. Zijn linkerhand strekte zich uit naar een vingergat net boven de rand dat Tamma Tinkerbells Bandersnatch had gedoopt.

Hij haalde het met zijn ene hand, stak twee vingers naar binnen en probeerde ze met al zijn wilskracht op hun plaats te houden. Maar zijn benen zwaaiden zo ver door dat hij moest loslaten en zijdelings naar beneden tuimelde. In een wilde flits zag hij de Princess, de kobaltblauwe horizon en de woestijn; toen greep Tamma z'n T-shirt vast en vielen ze samen op de grond.

Ze lag languit onder hem en begon te lachen. Hij rolde van haar af en zij tiggerde schaterend een eindje weg door het zand en krabbelde overeind. Daar stond ze, x-benig, de voeten naar binnen gericht, en ze beklopte haar hele lijf. Trok de bandjes van haar bralette recht. Hees haar broek op. Ging met haar tong langs haar tanden. Schraapte haar keel en rochelde. Controleerde de fluim op bloed. Tamarisk Callahan: bevallige hinde.

‘Alles nog heel?’ vroeg hij.

‘Volgens mij...?’

‘Ja?’

‘Volgens mij wel.’

‘Godsamme,’ zei hij, terwijl hij overeind ging zitten.

‘Hoezo, godsamme?’

‘Godsamme, gast, we hebben echt een crashpad nodig.’

‘Weet je wat Ray Jardine altijd zei?’

‘Ray Jardine kan de klere krijgen.’

‘Hij was een meesterklimmer, een echte visionair, en hij zei altijd...’

‘Ik haat die uitspraak.’

‘Hij had een mystiek inzicht, en dat was: “Wat je niet hebt, heb je ook niet nodig.”’

‘Verdomme,’ zei Dan lachend.

‘Dat noemde hij de Ray Way,’ zei Tamma. ‘Wat overigens een steengoede reclameslogan is, vind je ook niet?’

Tamma raapte haar klimschoenen op. Het waren oude TC pro’s, waar ze onbreekbare roze hockeyschaatsveters in had gedaan. Ze begon ze los te maken.

‘Laat ik het zo zeggen,’ zei hij, ‘een crashpad zou fijn zijn.’

‘Ja, goed, maar dat hebben we dus niet!’

‘Nou zeg, je hoeft niet zo opgefokt te reageren.’

‘Ik ben niet opgefokt!’ riep ze, waarna ze haar All Stars het donker in slingerde en een klimschoen begon aan te trekken.

‘Wat is er dan?’

‘Ik liet je bijna vallen.’

‘Bijna is niet helemaal.’

‘Ik heb je laten glippen en je had bijna een doodsmak gemaakt. Ik voelde het gewoon. Ik had zoiets van: gast, ik hou ’m niet!’

‘Je hebt me opgevangen, niks aan de hand,’ zei hij. ‘En je begon toch zelf net over Ray Jardine?’

‘Fuck Ray Jardine,’ zei ze, terwijl ze woest haar andere schoen aantrok, briesend aan de voet van Fingerbang Princess. ‘Je hebt gelijk, we hebben een crashpad nodig. Gást.’

‘Ja, gast?’

‘Stel dat ik je een keer echt niet vang. Ik ben te laat en je duikt met je harses in het zand en dan lig je daar te krimpen van de pijn terwijl je je niet meer kunt bewegen of zo. Door mijn schuld. Wat moet ik dan?’

‘Godsamme.’

‘En jij ligt daar maar en zegt iets als: “Help me, Tamma, ik voel niets meer.” Maar ik kan niets voor je doen. Hoe moet het dan met ons?’

‘Pak een grote steen, zeg dat je van me houdt en sla mijn hersens in.’

‘Nee, dank je.’

‘Als je me maar niet laat lijden. Zorg dat de eerste klap goed raak is.’

‘En hoe moet ik dan verder zonder jou?’

‘Ach, jij redt je wel.’

‘Ik zou niet weten wat ik met mezelf aan moest.’

‘Je komt er wel weer overheen,’ zei Dan. ‘Je zou een nacht schrijlings boven op je beste vriend doorbrengen, terwijl je met een granieten stamper zijn gezicht tot moes slaat, waarna je je de rest van je leven afvraagt waarom je alleen kunt klaarkomen als je het op z’n hondjes doet.’

‘Lul!’

De zaklamp lag waar ze hem had laten vallen op de grond, de lichtstraal scheen opzij. In het donker lichtten glinsterende groene flitsen en wazige, holografische glitters op: de reflectie van de iriserende ogen van in het zand jagende spinnen.

‘En daarnaast zou het je achtergrond iets geheimzinnigs en duisters verlenen. Twee jongeren trekken de woestijn in en maar een van hen keert terug. Je wordt uiteindelijk profklimmer. Reist gesponsord door Black Diamond de wereld rond. ’s Nachts lig je achter in je Toyota lepeltje-lepeltje whiskey te drinken met een topspleetklimmer en vertelt haar dat je beste vriend van vroeger het niet gered heeft. Je pinkt een traantje weg. “Hij was zo mooi en zo jong,” zeg je. “En hij had zo’n geheimzinnige hechte band met mijn moeder. Zoals zij huilde op de begrafenis!”’

‘Klootzak!’ zei Tamma, terwijl ze met een vinger een streng haar ronddraaide. ‘Zuiglul! Je mag niet te pletter vallen. We hoeven al-

leen dit jaar nog maar door te komen. Nog één schooljaar is het enige wat ons nog scheidt van een leven van routes toppen en vrijheid waarin we Alex Puccio tegenkomen bij de rotsen en haar om haar nummer vragen waarbij we natuurlijk een blauwtje lopen, maar wel een glorieus blauwtje. Dus geen grappen alsjeblieft, want je mag niet dood. Dat sta ik niet toe.'

'O, is dat zo? Ben je bezorgd om me?'

'Hou je kop!'

'Heb je nu ineens gevoelens?'

'Welnee.'

'Ach mens, volgens mij barst je zowat uit elkaar van de gevoelens.'

'Fuck, welnee man!' reageerde ze. Ze had haar voet in de klimschoen gekregen en nu strekte ze haar been uit, pakte de uiteinden van de veter en trok ze aan tot het kraakte.

'Gast,' zei hij.

'Gast,' zei ze terug.

'Gást!' zei hij.

'GAST!' gilte ze. 'Je hebt gelijk! Ik ben me rot geschrokken!'

Ze zaten samen in het donker. Tamma onder de overhang van de rots. Dicht bij elkaar.

2

Elke dag na school reed Tamma met Dan mee naar huis. Vanaf de parkeerplaats van de school nam hij een zijstraat naar het noorden, scheurde een eind over de snelweg tot hij een niet aangegeven zandweg insloeg die tussen creosootstruiken en pruikenbomen door de woestijn in voerde. Verder naar het westen lag een historisch, toeristisch plaatsje dat Tamma bij wijze van grap Lone Coyote noemde, en naar het oosten een iets groter dorp dat ze 73 Coyotes noemde. Maar Dan en Tamma kwamen uit geen enkele plaats. Ze kwamen gewoon uit de woestijn, hoewel de woestijn hier in feite een enorm uitgestrekt doolhof van woningen was waarvan er steeds meer in vakantiehuisjes veranderden. Er waren villa's, omheinde prepperburchten, bungalows van filmsterren, originele trailers uit het midden van de vorige eeuw, een kunstinstallatie van twintig miljoen dollar en een aluminium piramide van zes verdiepingen. Dan woonde in een gelijkvloerse woning met zweepstaart-schorpionen tussen de muurplanken en een padhagedis die op de betonnen veranda vertoefde. Hij ging op kousenvoeten, met zijn schoenen aan de veters in de hand, naar binnen en wisselde door de gesloten deur van de slaapkamer een paar woorden met zijn moeder, Alexandra Redburn. Ben jij dat, Danny? Ja, mam, ik ben het. Vergeet niet je huiswerk te maken, Danny. Nee, mam, ik zal het niet vergeten.

Tamma kwam achter hem aan naar binnen geslenterd in een versleten spijkerbroek en een mouwloos Puscifer-T-shirt met gaten erin geknipt en bleef staan bij het kookeiland, waar ze op de etensresten aanviel. Als Dan zich dan voor de deur van zijn moeders slaapkamer omdraaide, betrapte hij Tamma met een sinaasappelschil in haar mond. Of kluivend aan een botje van het vlees van de vorige avond. Of ze nam zomaar een hap van de boter. Keek hem zijdelings aan terwijl zijn moeder aan het woord was. ‘Gast,’ fluisterde hij dan, waarmee hij bedoelde: dat brood was beschimmeld, en zij antwoordde: ‘Gast’, waarmee ze bedoelde: maak je niet druk, ik heb de schimmel eraf geschraapt.

Dan probeerde altijd zijn huiswerk af te krijgen voordat ze eropuit gingen, omdat zijn handen na afloop te veel pijn deden om een pen vast te houden. Ze werkten met z’n tweetjes op zijn kamer, Dan aan zijn bureautje en Tamma met haar benen over elkaar op zijn bed, terwijl ze op zijn laptop via het schandalig dure satellietinternet filmpjes bekeek van Sasha DiGiulian, Akiyo Noguchi, Alex Johnson of misschien het tweede probleem bij de vrouwen van de IRSC-wereldbeker in Vail, waarbij ze soms het filmpje even stopzette en zich met gesloten ogen voorstelde dat ze de wand precies zo beklom als ze Angie Payne net had zien doen, met hooggeheven linkervoet een paar grote slopers overwinnend, haar rechterbeen vlaggend, met kracht doorstotend naar een derde sloper aan de linkerkant, en dan blijven staan op een paar kleine treetjes.

Toen Dan klaar was, praatte hij weer even met Alexandra door de deur heen. Ga je eropuit met Tamarisk, Danny? Ja, mam. Doen jullie voorzichtig? Ja, natuurlijk, mam. Pas op voor ratelslangen. Ja, mam. Tuurlijk.

De eerste negen weken van hun laatste schooljaar leek het wel of ze geen enkele vooruitgang boekten. Er waren avonden dat ze steeds minder hoog tegen de rots op kwamen, tot Tamma snikkend van woede en vol ongeloof naar haar roze, zwetende, verraderlijke vingertoppen zat te kijken. Ze schuifelden van lokaal naar lokaal

als overlevenden van een auto-ongeluk. Tijdens de middagpauze nam Dan haar mee naar de wc om haar zijn pis te laten zien. 'Wat denk jij?' vroeg hij.

'Ben je verzekerd?'

'Nee.'

'Beschouw het dan maar niet als bloed.'

'Hoe moet ik het dan zien?'

'Je nieren zijn geen kleine meisjes meer,' zei ze met theatraal gespreide handen. 'Het zijn vrouwen geworden.'

Hun vingers waren schraal en ontveld aan de binnenkant, hun onderarmen bont en blauw en Tamma had pijn aan haar stuitje. 'Mijn stuitje doet pijn, wil je even kijken?' zei ze, en ze stak haar duimen in haar broekband en trok hem zonder de rits open te maken omlaag. 'Ho, wacht even!' zei Dan toen hij zag wat ze deed, maar zij zei: 'Hou je kop en kijk gewoon even' en boog zich voorover om hem een blik te gunnen op haar kont, die lelijk diepgroen was, dooraderd met zwart, de verkleuring liep vanaf de kuiltjes boven haar heiligbeen omlaag naar haar linkerdij. 'Waar ben ik naar op zoek?' vroeg hij en zij antwoordde: 'Is het gekneusd?' en hij zei: 'Een beetje.'

Na hun avondlijke klimsessie liep ze terug naar de trailer van haar moeder, wurmde zich met haar pijnlijke lijf door haar slaapkamerraam naar binnen en bleef daar te midden van haar eigen over de vloer verspreide vieze kleren op de grond liggen, terwijl ze zichzelf voorhield dat ze het nooit zou redden als klimmer, dat ze zich maar beter kon voorbereiden op een leven waarin ze margarita's rondbracht, terwijl ze met elke margarita, met elke portie nacho's, onverbiddelijk meer op haar moeder ging lijken.

Ze kroop over de vloer naar het stapelbed, hees zich erin en de volgende ochtend werd ze wakker, draaide zich om en schreeuwde het van enthousiasme alweer uit in haar kussen, omdat elke dag waarop je tegen een rotswand op kon klimmen de mooiste dag van je leven was; haar broertje, Colin, kreunde 'Tammmmmmmmmm-

mmmma' en zij schoot uit haar kussen overeind en zei: 'Wat nou, schijtluis?', maar ze zei het vol vreugde en zusterlijke genegenheid en ze rolde uit bed en liep haar onderbroek uit haar naad pulkend door de gang naar de keuken, waar het pak Cheerios veel verder naar achter in het kastje stond dan normaal, zodat ze een sprongetje moest maken om erbij te kunnen, en nog een, en nog een derde, en toen ze het eindelijk te pakken had en in haar armen opving, bevroor ze ineens omdat de vriend van haar moeder op de bank naar haar zat te kijken, en ze glimlachte naar hem, bracht haar vuist omhoog, stak tergend langzaam haar middelvinger op en bleef hem met de glimlach op haar gezicht geplakt aankijken, waarop hij een kusmondje maakte en zijn aandacht weer op zijn telefoon richtte, terwijl hij onderkoeld maar geamuseerd op de bank heen en weer schoof.

De school ging om halfvier uit. Het was drie kwartier rijden naar huis en drie kwartier lopen naar de Princess, en de zon ging om zes uur onder. Elke avond was kouder dan de vorige, nog even en het zou te koud zijn om 's avonds te klimmen en in het weekend was het zoals altijd te druk om te klimmen.

Als ze vrijelijk over de auto hadden kunnen beschikken, hadden ze in het weekend en tijdens de vakanties de woestijn in kunnen rijden om te gaan klimmen, maar ze mochten de auto alleen gebruiken om mee naar school te rijden. Het moment waarop het avondklimseizoen voorbij zou zijn en ze Fingerbang Princess moesten opgeven naderde met rasse schreden. Begin november liepen ze samen naar de parkeerplaats en Tamma voelde zich allezeus sexy, zoals ze daar met grote passen in de koude avond door de Mojave beende, als Washington die op het punt stond de Delaware over te steken, zo majestueus voelde ze zich ongeveer en zo koud was het ongeveer; en jezus, wat was ze een stoot, je zou het niet direct zeggen als je haar zag, maar jezus, het was zo, ze was een heijmelijke stoot, op de George Washington-manier; haar enorme lul paste amper in haar gouden kniebroek, en terwijl ze door de ope-

ning in de heuvels liepen, zei ze: ‘Gast! Gaaaaaaaaaaaaast. Heb je je weleens afgevraagd, ik bedoel, stel je voor dat we hier op een avond ineens de duivel tegenkomen, heb je je weleens afgevraagd wat je hem dan zou vragen? Ik bedoel, als je je ziel kon inruilen voor wat je maar wilde?’

‘Dat mijn moeder beter wordt en weer uit bed komt.’

‘Komt ze dan letterlijk haar bed niet meer uit?’

‘Nou ja, overdag komt ze er weleens uit en stommelt ze een beetje rond. Dat zie ik aan dingen die ze niet achter zich heeft opgeruimd. Dan staat er bijvoorbeeld een pannetje ramennoedels op het fornuis. Soms eet ze met ons mee. En dan zegt ze dingen als: “Sorry dat ik er niet voor je was, Danny, maar nu ik ben er weer, en we zullen het samen oplossen, ik zal je helpen met je aanmeldingsbrieven, je kunt op me rekenen.” Allemaal van dat soort beloftes. Vroeger had ik dan zoiets van, oké, wauw, misschien wordt het nu allemaal anders. Maar dan verdween ze weer.’

‘Dit klinkt vast heel egoïstisch,’ zei Tamma. ‘Maar ik zou hem vragen om me de beste klimmer van de wereld te maken. Want zeg nou zelf, we doen ons stinkende best om er iets van te maken! Maar we staan buitenspel.’

‘We staan wat?’

‘We hebben geen goede klamschoenen, geen crashpads, geen touw, geen materiaal, geen gordels, geen toegang tot klimhallen, leraren, hulp of wat dan ook. Terwijl Paisley Cuthers Vio-beklimmingen aaneenrijgt in Hueco Tanks en de Buttermilks.’

‘Heeft ze daadwerkelijk een Vio getopt in de Buttermilks?’

‘Zit niet zo te mierenneuken over de exacte cijfers! Alex Johnson is de eerste Amerikaanse die twee keer het wereldkampioenschap boulderen heeft gewonnen. Puccio topt alles over de hele wereld in een adembenemende supergeile orgie van beklimmingen die voor eeuwig in de geschiedenisboeken zullen worden bijgeschreven. Angie Payne is Angie Payne. En ondertussen zitten wij hier vast in Buttfuck, Californië, en proberen een brokkelige V4 te toppen